

Arrest

nr. 53 355 van 17 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 29 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gezien het arrest van de Raad nr. 48 805 van 29 september 2010 waarbij de zaak naar de algemene rol wordt verzonden.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese afkomstig uit Skopje en hebt u de Macedonische nationaliteit. U zou Macedonië verlaten hebben omwille van de problemen van uw echtgenoot, M.(...) Z.(...). Zijn broer I.(...) zou in 2005 toevallig gewond geraakt zijn bij een schietpartij tussen twee criminele bendes. I.(...) en uw andere schoonbroer, I.(...), zouden opgeroepen zijn om te getuigen op de rechtbank. Naar aanleiding hiervan zouden jullie bedreigd zijn. U zou zelf geen andere

problemen gekend hebben, noch met privé- personen noch met de autoriteiten. U reisde legaal naar België met uw eigen paspoort en vroeg asiel aan op 26 februari 2010. U bent in het bezit van een paspoort afgeleverd op 11 januari 2008.

B. Motivering

Ik stel vast dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald op basis waarvan kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er dient immers opgemerkt te worden dat u uw asielaanvraag integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw echtgenoot, M.(...) Z.(...). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een weigeringsbeslissing genomen, die als volgt luidt:

[...]

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het door u neergelegde paspoort kan aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Dit bevestigt enkel uw identiteit en nationaliteit, welke niet betwist worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Verzoekster merkt aangaande het "**Feitenrelaas**" zoals weergegeven in de bestreden beslissing, op dat haar schoonbroer I. niet opgeroepen werd als "getuige" voor de rechtbank, maar als "slachtoffer".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, M. Z.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 53 354 van 17 december 2010 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van M. Z. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad neemt er nota van dat verzoeker in zijn verzoekschrift van 28 juli 2010 stelt (zie p. 4) dat hij zich kan vinden in het oordeel van de commissaris-generaal dat zijn problemen niet vallen onder het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

De Raad gaat derhalve op dit aspect niet verder in.

2.4. De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de kandidaat-vluchteling geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Artikel 48/5 van de wet van 15 december 1980 stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

"[...]

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...]"

Aldus moet door verzoeker worden aangetoond dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

Uit het administratief dossier (zie het verhoorblad van 19 april 2010, p. 7) blijkt dat verzoeker nooit bescherming heeft gevraagd aan de lokale politie, noch aan de hogere overheidsinstanties omdat hij "bang was". Zijn broer Idriz zou zich eenmaal hebben aangeboden bij de politie, maar niet verder zijn gegaan dan de met het onthaal belaste agent.

Die handelwijze is niet van aard om aan te tonen dat de overheid in zijn land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen.

Het argument in het verzoekschrift dat verzoeker door beroep te doen op hogere overheden zich nog meer bloot zou stellen aan gevaar, wordt door de Raad niet aangenomen; dit is inderdaad een blote bewering. Verzoeker heeft zelf verklaard (zie verhoorverslag van 19 april 2010, p. 8) geen problemen te hebben gehad met de Macedonische autoriteiten. Van een volwassen man mag inderdaad verwacht worden dat hij vooraleer naar het buitenland te vertrekken, eerst pogingen doet om een oplossing te vinden in eigen land.

In het verzoekschrift wordt wel aangevoerd dat de criminelen zeer sterk staan en de politie geen middelen heeft om daar tegen op te treden maar dit wordt niet aangetoond.

Hij beperkt zich tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waarop de motivering in de bestreden beslissing steunt, blijkt dat in het land van herkomst van verzoeker bescherming in het algemeen wordt geboden doordat redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor

opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen.

De voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/5 van de voormelde wet, zijn voldaan en verzoeker heeft niet aangetoond (zie hoger) dat hij toegang heeft tot dergelijke bescherming.

Bijgevolg kan er in hoofde van verzoeker niet besloten worden tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade. Artikel 48/4, § 1 van de voormelde wet van 15 december 1980 bepaalt immers dat de subsidiaire beschermingsstatus enkel kan worden toegekend aan de vreemdeling die zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen.”

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE